

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2016. november

A MEÖT közelgő eseményei:

- November 4. Péntek 12.00: Missziói és Evangelizációs Bizottság ülése
- November 7. Hétfő 13.00: Elnökségi ülés
- November 7. Hétfő 15.00: Sajtótájékoztató, Zákeus-kupa
- December 7. Szerda 15.00: Közgyűlés – 2017. év Költségvetés tervezet elfogadása, Bizottsági elnökök beszámolója.

Imádságra felhívás: Európa keresztyénységének megmaradásáért

„A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa Elnöksége arra buzdítja a tagegyházak gyülekezeteit, hogy imádkozzanak magyar hazánk és Európa keresztyénységének megmaradásáért és megújulásáért.

Látjuk, hogy a háborúk hogyan dúlják fel nemcsak egyes országok, hanem a világ minden népének békéjét, hogy hogyan válnak lakhatatlanná a Föld egyes területei a környezetszennyezés miatt. Látjuk azt is, hogy a háborúk és a gazdasági nehézségek következtében hogyan indult meg egy megállíthatatlan embertömeg Európába.

Könyörögjünk közösen együtt és egy akarattal azért, hogy mindenki a saját országában élhessen békében, hogy ne kelljen ezreknek útra kelniük a háborúk miatt. Könyörögjünk ébredésért, megtérésért a keresztyénység eszméléséért, népünk megtartásáért kegyelmes Istenünkhöz. Hisszük, hogy egyedül Ő képes a békét helyreállítani, az emberi szíveket megváltoztatni.

Felhívásunkkal azt szeretnénk elérni, hogy templomainkban istentiszteleteinken könyörögjünk jövőnkért.”

Vegyük komolyan a gyászjelentést, amely a „földi maradványokról” beszél, gondoskodjunk végtisztességről a feladatát betöltött testet illetően. Gyűjtünk gyertyát a sírnál: de aki elment, ne ott keressük! A krisztusi vigasz: „aki hisz bennem, nem hal meg, hanem örökké él!” Ez az egyetlen reális vigasz, s nem a konvencionális, elhadart, „fogadja őszinte részvétem”.

Születés és halál: testvérek. Minden bölcső koporsó. Minden koporsó bölcső.

A születő üdvözlésére

Megmosdatunk, megmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk súlyodat.
S titok, kit szeretünk benned.
Ott: Isten veled Itt: Isten hozott

Halott-búcsúztató

Megmosdatunk, felmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk a veszteséget.
S titok, kit szeretted bennünk.
Itt: Isten veled Ott: Isten hozott

Jókai Anna

Hírlevelünkbe a november havi áhítatokat

Missura Tibor

nyugalmazott evangélikus lelkész

valamint

Görög Zoltán

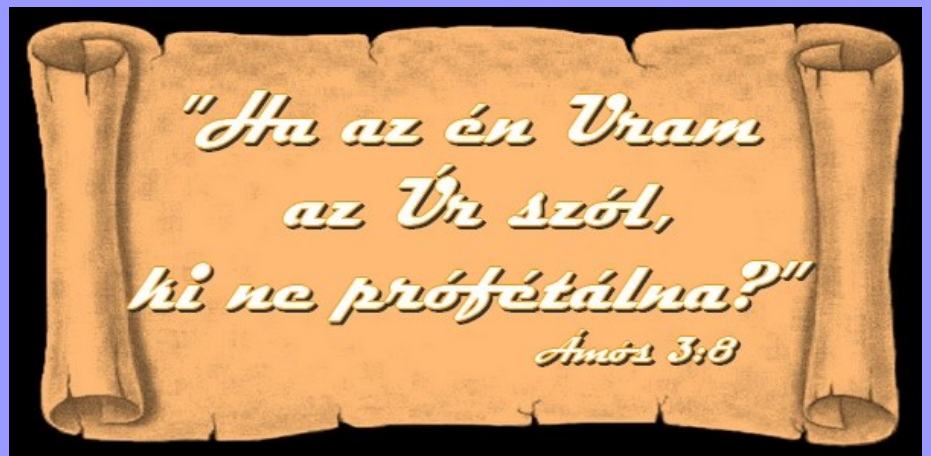
nyugalmazott evangélikus lelkész

írta

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Pt 1,19)

Kemény ige az Útmutató (a Herrnhuti Testvérgyülekezet által kiadott evangélikus Losung [szerk.] bibliái vezérfonalának havi igéje. Kemény, számon kérő és ezért kellemetlen. De jó, ha ezzel is szembe merünk nézni, mert akkor tud „felkelni a hajnalcsillag” a szívünkben.

Az első tétel: tartsuk biztosnak és fontosnak a prófétai beszédet. A közgondolkodásunk már itt elbizonytalanodott, mert (feleslegesen) vitatkozunk ma a prófétai beszéd fogalmán. Sokszor próbáljuk a jövődőlés fogalmával legyengíteni, mert az valóban nem a mi dolgunk. De ha megfigyeljük a Bibliában, akkor látjuk, hogy a Lélek által ihletett beszédet nevezi prófétai szónak, aminek lehet vagy van a jövőre is vonatkozó kijelentése. A hangsúly azonban az ihletettségen van. Az inspiráltság azt jelenti, hogy isteni üzenetet tartalmaz a számunkra, amit komolyan kell vennünk.

A következő (elterelő) kérdésünk, hogy hol van ez a prófétai szó ma. Könnyen rávágjuk: a Bibliában – és nem gondolkodunk róla tovább. De ha feltesszük a további kérdést, hogy a Biblia melyik részén,

hisz a péteri levél megírásakor még csak formálódás állapotában volt az Újszövetség – akkor elbizonytalanodunk. Rádöbbenünk, hogy az apostol úgy gondolja, hogy az akkor hangzó igehirdetés (de a mai is) „a prófétai szó”, amire figyelünk kell, amit bizonyosnak kell tartanunk!

Kellemetlenül közel került hozzánk ez a kérdés, mert a „személyiségi jogainkat” nem tisztelve, egyszerűen hozzánk szól, sőt bevon a hatáskörébe, hisz igehirdetőknak vagy igehallgatóknak tartjuk magunkat. A mai igehirdetés, pontosabban a mi igehirdetésünk lehet „ihletett, prófétai beszéd”? Hogyan válhat azzá? Hogyan váljon azzá? Egyáltalán hogyan lehetséges, hogy emberi beszéd „prófétai beszédé” váljon?

Jó, ha idáig eljutunk a gondolkodásunkban, mert kezdjük meglátni, hogy emberfeletti az az elvárás, amikor mástól vagy magunktól „prófétai beszédet” várunk el. Se régen, se ma nem az ember, nem a mi teljesítményünk a „prófétai szó”, hanem az ajándék! Isten formálta régen és formálja ma is – pontosabban formál bennünket is – a prófétai szó hordozójává. Ezen döbbenünk meg és csodálkozunk. Egyrészt, hogy a mindenható Isten szóba akar állni velünk, parányi emberekkel. Másrészt, hogy nem angyalok által, hanem rajtunk keresztül akar szólni!

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Pt 1,19)

Istenről sokszor olyan természetesen beszélünk. Nincs a hangunkban különös tisztelet, megatódottság vagy félelem. Ezért is szükséges időnként egy-egy elgondolkodásra hívó bibliai ige, mint a mostani is.

A prófétai szó nem a mienk, nem is mi hozzuk létre. Ha tudatosul bennünk — és tudatosuljon minél többször bennünk —, hogy a végtelen Isten fordul felénk a prófétai szóban, akkor egyrészt az öröm tölt el, mert a bennünket kereső és megszólító szeretetet az az indok, ami megszólít és a „prófétai beszéd” továbbmondására alkalmassá tesz. A bennünket körülfogó szeretetet észrevenni, fel-

szabadító érzés. Biztonságot ad és megnyugtat.

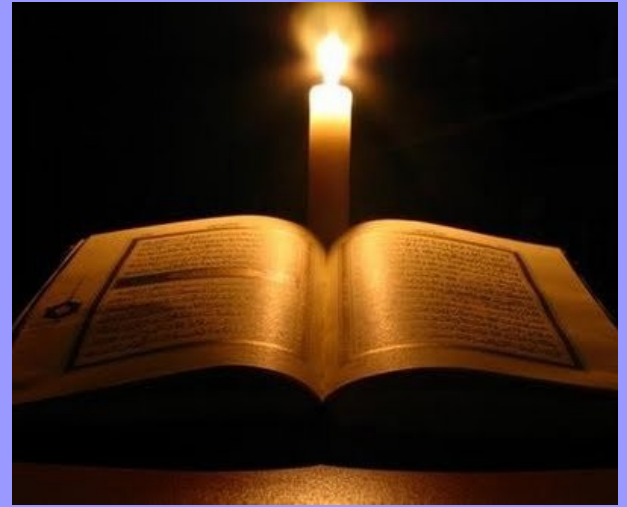
De fogjon el bennünket a „szent félelem” is, mert kinek a szeretete vesz körül? A világteremtő, végtelen Istené, a természet fölötti Úré. Ha ezt átérzem, egyszerre megérzem, hogy miért olyan ünnepélyesek, tiszteletet árasztóak a régi festmények, amikor Isten jelenlétét akarják érzékeltetni. De ezt látjuk a mai „szent” öregjeinken is, hogy kihúzzák magukat, amikor Isten jelenlétében tudják magukat. Hogyan viselkedünk mi, amikor leülünk csendességet tartani? Csak arra figyelünk, hogy kényelmesen üljünk-e?

Sokszor megmosolyogják a „régiságokat”, amikor szombaton a lakást, de az utcát is feltakarították, a vasárnapi ruhát előkészítették... Természetesen lehet farmer nadrágban is a templomba menni és áhítattal ott a Mindenhatóval találkozni. De ez mintha ma ritkábban történe, mint régen, amikor tudatosan észrevették és megköszönték a napi kenyeret, a kenyérré rajzolt kereszttel, amikor a „Jó napot” köszöntéshez hozzátették a teljes formáját az „Adjon Isten”-t.

Aki észreveszi, „látja” Istent életében, az a bajok idején könnyebben kapaszkodik beléje. Nem „egyedül” hordozza a bajokat és ezért nem esik olyan hamar kétségbe. Sőt eddig is tapasztalta, hogy mások is találkoztak az élő Istennel és személyes tapasztalatuk is van Vele. Jó volt az ilyen emberekkel együtt lenni, ezért most hozzájuk is mehetünk segítségért. Így előbb kerülünk ki a nehéz megpróbáltatásból.

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a próféta beszédét, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Pt 1,19)

Számomra emlékezetes marad, amikor a teológiára mentem (1951). Abban az esztendőben költöztették fel Sopronból Budapestre az iskolát. Szeptemberben és októberben még ki kellett csomagolnunk a nagy könyvtárat a ládákból. Amikor elkészültünk, ünnepélyesen bemutatta nekünk a könyvtáros a könyvtárat és annak használatát is. Amikor elérkeztünk ahhoz a polchoz, ahol Luther Márton összes munkája egy zöld sorozatban volt kiállítva — akkor még csak 106 kötet —, megkérdezte tőlünk, hogy hány év kellene nekünk, hogy ezeket a köteteket az akkori kor íráseszközével, a lúdtollal, lemásoljuk? Egyesek mosolyogva mondták, hogy az életük végéig sem készülnének el ezzel a munkával. „De Luther ezeket nem másolta, hanem tudományosan kigondolta és megírta” — mondta a könyvtárosunk. „Hogyan volt ez lehetséges neki?” — kérdeztük. „Ennek a titka az volt — mondta a könyvtáros —, hogy minden nap egy óra csendességet tartott, amikor nem az előadásokra készült, hanem magának olvasta a Bibliát. Ha összesűrűsödtek a feladatai, akkor két órát fordított a bibliaolvasásra. Amikor meg összecsaptak a feje fölött a hullámok, akkor három órát olvasta az igét. Számára a Biblia volt a világító lámpás. Ezért Isten áldásaként élte meg, hogy lényegre törően tudott írni, előadást tartani. Kézirataiban nincsenek nagy javítások, kihúzások, próbálkozások”.

Csendes csodálkozással hallgattuk, s a magunk számára is kívántuk, hogy legyen ilyen „világító lámpás” a bibliaolvasásunk. Aztán jöttek a munkás évek, a nehéz idők. Jó volt újra és újra megtapasztalni annak a fiataalkori élményünknek igazát, hogy az igeolvasás utat mutat és megsegít. Mert Istenünk élő Isten, aki ma is tevékenyen cselekszik, mint Péter apostol idejében — és elterjedt a keresztyénség egész Európában —, vagy mint Luther idejében, amikor a reformáció terjedt, de ma is terjed erőteljesen Afrikában és Kínában, ahol erősen olvassák a Bibliát.

Ha nálunk Európában újra elterjedne a bibliaolvasás, akkor biztos itthon is megelevenedne a keresztyénségünk. Mert a bibliaolvasásból erő és iránymutatás származik.

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a próféta beszédét, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Pt 1,19)

A sötétben utazóknak nehéz tájékozódniuk. A tengeren járóknak ezért fontos a világítótorony, de a szárazföldön is fontos az irányfény. Amikor feljön a Nap, akkor jól látjuk, hogy hol vagyunk, hová jutottunk.

Ha majd Jézus visszajön, akkor jön fel számunkra az örökélet Napja, akkor látjuk meg igazán, hogy hová jutottunk. Addig a reménység útján járunk. Amint az éjszakában a csillagok, így a hajnalcsillag is segít a tájékozódásban, úgy a Biblia számtalan kijelentése segít bennünket az életben eligazodni.

Ilyen eligazító rend Isten teremtési rendje és ezért figyeljünk rá. Szép és hangzatos mai fogalmak, mint például: mindnyájan egyenlőek vagyunk; vagy házassági kapcsolat lehet az egyneműek között is; korlátlanul érvényesüljön az erősebb, az ügyesebb; ne akadályozzák az emberek vándorlását; minden nap használjuk ki a lehetőségeinket; mindenki keresse a saját hasznát, mert az boldogít; a természeti kincsek végtelenek, ezért mindent megengedhetünk magunknak stb.

Aki nem tud ezekben a kérdésekben eligazodni, mert olyan erős a propaganda körülötte, az figyeljen Isten teremtési rendjére. Emberi értékben egyforma a férfi és a nő, de más a feladatkörünk. Ha alacsonynak születtem, hiába akarok magas lenni. Bizonyos dolgokat nem lehet megváltoztatni kívánságaink szerint. A teremtésnek ugyanis rendje van. A házasság rendjénél meg még világosan olvashatjuk a gyermekáldás feladatát-lehetőségét, ami túl emeli azt a két ember kapcsolatán. Sőt, a gyereken keresztül közvetlenül megérezhetjük Isten jelenlétét is az életünkben. A természet világában természetes, hogy az erős győz és vesszen a gyenge, de az embervilágban a szeretet, az egymással törődés a természetes.

Ha így figyelünk a teremtési rendre és Jézus útmutatására, akkor boldogabban járhatjuk meg még a földi utunkat is, és eligazodunk a bizonytalan erkölcsi kérdésekben is.

Missura Tibor
ny. evangélikus lelkész

Nemsokára advent. Új egyházi év kezdődik.

Az advent szó jövetelt jelent. Számunkra keresztények számára azt üzeni, hogy Jézus eljött az embervilágba. Ezért a mostani áhítatoknak a kulcsszava: JÖN.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28.) Globális (fel)hívás: Mindenki jöjjön, akinek elakadt az élete!

Az ember élete sokféleképpen akadhat el. Csak jelzés-szinten:

Elsősorban talán a bűnös emberekre gondolunk. Azokra, akik ilyen vagy olyan bűnük miatt szenvednek, fizikailag és/vagy lelkileg. Ilyen emberek, akik börtönben vannak. Milyen jó, hogy létezik börtönmisszió! Azután a fogvatartottak családjai — de belefáradtak ők is a mindennapos hiányba! Sok megaláztatást is kapnak, amit nem könnyű elviselni. Milyen jó, hogy vannak emberek, vannak intézmények, akik és amelyek törődnek velük! Ebben is igazat adhatunk Jézusnak, aki azt mondta: *„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mt 9,13.)* Mert ők vannak rászorulva leginkább a hívásra, a törődésre.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a magukat igaznak tartókat is megszólította Jézus — gondoljunk Zákheusra. De más farizeusok és írástudók előtt is nyíltan tanított és hívogatott. Ugyanez a viszonyulása volt a gazdag emberekhez: ld. a gazdag ifjú története, vagy Pál apostol beszéde Agrippa király előtt. Sajnos, közülük csak kevesen követték, és követik Jézust.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a magukat igaznak tartókat is megszólította Jézus — gondoljunk Zákheusra. De más farizeusok és írástudók előtt is nyíltan tanított és hívogatott. Ugyanez a viszonyulása volt a gazdag emberekhez: ld. a gazdag ifjú története, vagy Pál apostol beszéde Agrippa király előtt. Sajnos, közülük csak kevesen követték, és követik Jézust.

Mostanában, Halottak Napja táján különösen is hívja magához Jézus a gyászolókat: *‘Jöjjetek! Megnyugvást, vigasztalást adok nektek! Én mondom, aki feltámadtam a halálból: van örök élet, van viszontlátás! Velem is, és Szeretteitekkel is.’*

Azután gondolok magyar népünkre. Arra, hogy a rendszerváltás óta fájdalmasan meg vagyunk osztva. Egyik csoport nem tudja elfogadni és elviselni a másik csoportot. Sokszor családban is tapasztaljuk ezt. Valamikor barátok között is. Nagyon szomorú ez a helyzet. A dolgot súlyosbítja az, hogy keresztények is sokszor mélyítik ezt a megosztást. Pedig világos: ez nem Jézus szerinti viselkedés!

Őket is, minket is, mindnyájunkat hív át gondolásra, megtérésre: Jöjjetek ÉNHOZZÁM mindnyájan! Mind, akik belefáradtatok az életbe — és ÉN megnyugvást adok nektek. Azután így folytatja: „*Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.*” (Mt 11,29-30.)

Igen: tanulnunk kell a jézusi életformát. Mindhalálig.

Urunk! Kérünk, erősítsd meg bennünk mindazt a jót, amit elkezdted bennünk. Ámen.

Szinte az előbbinek a folytatása a következő ige: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Jn 6,37.)

‘Gyertek hozzám, mert aki idejön, azt nem küldöm el. Annak a rendelkezésére állok. Meghallgatom a baját, kérdését, problémáját. Válaszok is. Még ha nem is azonnal. Még ha nem is úgy, ahogyan azt te elgondolnád. Hidd el: szeretlek, és a legjobbat akarom neked!’

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, – a szív,
Amíg ver, mindörökre nyugtalan.
De mindörökre nyugtalanul,
Istentől mégis békessége van.
Nyugalma nincs, de békessége van.
Békesség Istentől.

(Reményik Sándor: Békesség Istentől)

Jön: ez a szó mozgást, dinamikát fejez ki. Bibliánk ezt a dinamikát szövegezi meg Istennel kapcsolatban. A teremtéstől kezdve, amikor szó szerint beindult a világ — Izráel népének vezetésén, gondoskodásán keresztül Jézus Krisztus elküldése, halála és feltámadása... Csupa mozgás! Bizonyára folytathatnánk ezt a sort: hogyan tevékenykedett a mi életünkben a mennyei Atya.

Urunk! Hálásak vagyunk azért, hogy Te tevékeny Isten vagy. Nemcsak létrehozta ezt a világmindent, nemcsak szemmel tartod az embereket, hanem nagy szeretettel gondoskodsz rólunk. Mehetünk Hozzád mindig a bajainkkal, a kérdéseinkkel, és Te megmutatod: hogyan tovább. Kérünk, segíts minket, hogy soha ne szégyelljünk Hozzád fordulni! Ámen.

„Mert ÉN azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” (Jn 10,10.)

Öröm van nálad, még ha búbanat
Ér is minket, Jézusunk.
Benned és véled mienk az élet,
Nagy Megváltónk, hű Urunk.
Te széjjeltéped a köteléket,
Ki benned bíz, sziklára épít,
Örökké élhet, halleluja!
Kegyelmet lertünk, átölel lelkünk,
Átfogunk hittel, és nem szakít el
Semmi tetőled, halleluja!
(Evangélikus Énekeskönyv 364. ének)

Istentől ered az élet. Minden fajta élet.

Mostanában, amikor az őszi természetben járunk: a színpompás levelek a faágakon, és egyre inkább a földön... Ami nemrég még üde zöld volt, az ma csodálatos színekben tárul elénk. Aztán hamarosan itt lesz a téli időszak, a maga megkapó fehérségével. Végül — ha megérhetjük — ismét tavasz lesz, újra friss, gyönyörű színek... Igen: a teremtéskor beindult az élet, és amíg ez a földi élet tart, addig folyvást ismétlődik ez a meg-nem-unható körforgás.

Aztán ott van az állatvilág tarkasága. Színekben, formákban, külső és belső tulajdonságaikban. Lenyűgöző!

Végül itt vagyunk mi, emberek. „Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette Isten” (ApCsel 17,26.) Mindnyájunkat Isten akarata hozott létre. Mindnyájan az Ő hasonlatosságára teremtettünk. Nagy és szép feladata életünknek az, hogy őrizzük ezt az istenképűségünket!

Csodálatos kreativitás! Csodálatos rend! A növények, az állatok és az emberek világában! És akkor még nem szóltunk a világmindenség harmóniájáról, a természeti törvényekről, amelyek mind-mind erről a rendről tanúskodnak. Nem vegetálásra teremtette Isten az embert, hanem az Ővele való közösségre! Amiből mi csak profitálhatunk. Ha Őt követjük, akkor nem lesz hiányunk semmiben. Sőt! Hiszen Isten a világmindenség Ura, Aki szereti az embert.

Urunk! Áldunk Téged, hogy szeretettel fordulsz felénk. Köszönjük az életet, a szépséget. Segíts abban minket, hogy amit Te jónak megalkottál, azt mi ne rontsuk el. Ámen.

Legyen a válaszunk: „Jöjj, Uram Jézus!” (Jel 22,20.)

Jöjj be, ó, mért állasz ott kint, Isten egyszülött Fia?
Várva várlak, nyitva házam, nyitva szívem ajtaja.
Jézusom, te hű barát: nézd szívemnek nagy baját!
Fájó, kínos seb van rajta, de kezed meggyógyíthatja.

(Evangélikus Énekeskönyv 139. ének)

A Teremtő Isten keresi a társaságunkat. Nem megdöbbenő? Az ajtónknál van. Ott áll. Ott vár. Van úgy, hogy kéretlenül is bejön. Áldott dolog, ha akkor felismerjük azt, hogy Kicsoda érkezett hozzánk. Ilyen áldott alkalom például az, amikor egy súlyos beteg „érthetetlen módon” meggyógyul. Máskor csak a mi hívásunkra lép be. A döntést ránk bízta. Hívjuk-e Őt? Odaengedjük-e magunkhoz? Leszállunk-e a magas lóról, önigazságunkat sutba dobva? Barátként fogadjuk-e, akinek elmondhatjuk a titkos gondolatainkat is?

Amikor írom ezeket a sorokat, egy tegnapi álmom van előttem. Készülődtem otthon valami programra. Egyszer csak csengettek. Egy barátom jött hozzám beszélgetni. Először feszengtem, hogy elkések. Aztán csendben átgondoltam: nem is oly fontos az a program, inkább a barátommal maradok. Jól tettem, mert azután egy gondját hozta elő, ami őt nagyon foglalkoztatta. Isten végül is megáldotta ezt a beszélgetésünket. Én valóban ilyen voltam sokáig. Ha elterveztem valamit, abba ne ártson bele senki. Hálát adok Istennek, hogy egyre inkább múlt időben beszélhetek erről. Ebben sokat segített egy kedves református énekvers is:

Csak légy egy kissé áldott csöndben:

Magadban békességre lelsz.

Az ÚR-rendelte kegyelemben

Örök, bölcs célnak megfelelsz.

Ki elválasztá életünk,

Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

(Református énekeskönyv 274. ének 3. vers)

És idekívánkozik Túrmezei Erzsébet diakonissza, költőné verse is:

A HARMADIK

Valamit kérnek tőled

Megtenni nem kötelesség

Mást mond a jog, mást súg az ész

Valami mégis azt kívánja:

Nézd, tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Messzire mentél, fáradt vagy, léptél százat

Valakiért még egyet kellene.

De tested, véred lázad

Majd máskor, nyugtat az ész, s a jog józanságra int

De egy szelídebb hang azt súgja megint:

Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!
Valakin segíthetnél. Joga nincs hozzá, nem érdemli meg
Tán összetörte a szíved
Az ész is azt súgja, minek?
S a szelíd hang újra halkán kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik egyszer első lehetne
és diktálhatna, vonhatna, vihetne,
Lehet elégnél hamar, esztelenség volna
De a szíved békességről dalolna,
S míg elveszítenéd, bizony megtalálnád életed!
Bízd rá magad arra a harmadikra, mert az a szeretet!

Urunk! Ebben a zajos, zakatoló, forrongó világban kérünk: adj nekünk csöndet. Megállást. A Te szavadra való figyelmet. Áldd meg, kérünk a vezetőket! Hogy szolgálják a rájuk-bízottakat, és ne uralkodjanak rajtuk! Kérünk a világról: adj elcsendesedést, adj békét a világnak! Jézus Krisztusért kérünk: hallgass meg minket.

*Görög Zoltán
ny. evangélikus lelkész*

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére küldött levélben adják meg az ő e-mail címét, és a következő hónaptól eljuttatjuk arra a címre is hírlevelünket!

Testvéri szeretettel: „Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői

